

Iets heel spannend

Lieke rent zo hard ze kan naar huis. Eerst holt ze door de straat die van de school naar het grote kruispunt loopt. Daar staan een meneer en een mevrouw met een oranje jas aan, die alle kinderen veilig overzetten.

‘Even wachten,’ zegt de meneer, ‘tot er nog meer kinderen komen.’

Het duurt wel lang, denkt Lieke. Ze wil gauw thuis zijn, want vanmiddag heeft de juf iets heel spannend verteld. Ze wil nu alles aan mama en kleine Sam vertellen. Lieke wipt van het ene been op het andere.

‘Moet je soms plassen?’ vraagt de mevrouw.

‘Nee, ik wil naar de overkant.’

Achttiende druk 2024

Dit is een gewijzigde heruitgave van *Drie ei is een paasei* dat eerder verscheen met ISBN 978 90 26 98893 6.

ISBN 978 90 00 38726 7

ISBN 978 90 00 38727 4 (e-book)

NUR 282

© 1997, 2024 Van Holkema en Warendorf

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.de-leukste-kinderboeken.com

www.jacquesvriens.nl

www.marjameijer.nl

tekst Jacques Vriens

illustraties Marja Meijer

omslagontwerp Petra Gerritsen, www.spletters.nl

zetwerk binnenwerk Mat-Zet, Huizen



‘Even geduld,’ zegt de meneer. Lieve zet vast een voetje op de weg.
‘Uh, uh, uh,’ moppert de mevrouw. ‘Op de stoep blijven.’ Gauw trekt Lieve haar voet terug. Eindelijk blaast de mevrouw op een fluitje en houdt een bordje omhoog.
De kinderen lopen de straat over. Als ze bijna aan de overkant zijn, begint Lieve weer te rennen. ‘Hé, kalm aan jij!’ roept de meneer boos.
Lieve hoort het niet meer, want ze is al bij de bakker. Dan langs het huisje van opa Bos en dan over het paadje naast haar eigen huis. Ze stormt de achtertuin in en roept: ‘Mama! Mama!’
En dan blijft ze verbaasd staan, want wat ze nu toch ziet!
De tuin staat vol spullen uit de huiskamer. De tafel en de stoelen, de bank, de luie stoel, alle planten

en het kastje staan op het stoepje en in het gras.
Over de waslijn hangt het grote kledingstuk. Lieve snapt er niks van. Gaan ze soms verhuizen?
Lieve loopt de keuken in, maar daar is niemand te zien.
In de kamer hoort ze een heleboel lawaai. Als ze gaat kijken, ziet ze Sam, die met een poppenwagen door de kamer rent. Verder is de kamer bijna helemaal leeg. Alleen de grote kast staat er nog.
‘Hoi!’ roept Sam blij. ‘Ik was de reser met de reeswagen.’ Hij duwt zo hard hij kan de poppenwagen voor zich uit. ‘Brrroemm... brrroem... ieieie-ie... tuut... tuut!’
Als hij bijna bij de muur is, gaat hij heel hard de bocht om. Zó hard, dat het konijn uit de poppenwagen vliegt en tegen de muur klappt.



‘Ongeluk!’ roept Sam. ‘Nu was ik de ziekenwagen.’

En hij rent nog een rondje door de kamer.

‘Taa... tuu... taa... tuut.’ Dan stopt hij bij het konijn en legt het weer in de poppenwagen.

‘Waar is mama?’ vraagt Lieke.

‘In de keuken,’ roept Sam, ‘brroem... brroem... ieieieie... tuut... tuut.’

‘Niet waar.’

‘Wel waar. Mama zit in de kast.’ Lieke begrijpt er helemaal niks meer van.

In de keuken ziet ze de billen van mama uit het kastje onder het aanrecht steken.

‘Mama, wat doe je?’ vraagt Lieke.

‘Kwaakschoo!’ roept mama vanuit het kastje.

‘Wat zeg je?’

‘Kwaakschoo!’ roept mama weer.

‘Wat?’

Mama komt uit het kastje. ‘Ik

maak schoon,’ zegt ze. ‘Het is zulk lekker weer. Ik dacht, ik ga eens even het huis een grote beurt geven. Papa heeft meegeholpen alles buiten te zetten en nu doet hij de boodschappen.’

‘Ja,’ roept Lieke ineens blij, ‘de grote schoonmaak! Dat zei juf ook al. Als het lente wordt, gaan de vogeltjes nestjes bouwen en de mensen hun huis poetsen.’

Mama verdwijnt weer in het kastje.

‘Mama,’ roept Lieke. ‘Juf heeft verteld van Palmpasen. We moeten een palmpaasstok meebrengen en koekjes en fruit en...’

‘Geven dafmaken,’ mompelt haar moeder vanuit het kastje, ‘zadelijk magje vellen.’

‘Wat zeg je nou?’ roept Lieke en ze wordt een beetje boos.

Mama kruipt weer het kastje uit.

‘Lieke, ik wil dit nog even afmaken. Zo dadelijk mag je vertellen.’

‘Ik wil nú vertellen!’

‘Hè, toe nou. Niet zeuren. Ik ben zo klaar.’ En weg is mama weer. Lieke loopt naar Sam toe.

‘Sam!’ roept ze. ‘We gaan een palmpaasstok maken met koekjes en fruit en juf koopt voor alle kinderen een broodhaantje. En dan maken we een optocht met

alle kinderen van de kleutergroep!’

Maar Sam doet net alsof hij het niet hoort. Hij roept alleen maar: ‘Brroem... brroem... brroem’ en rent weer met de poppenwagen door de lege kamer.

Lieke wordt nu echt boos.

Ze holt naar boven, naar haar kamertje.

Stomme grote schoonmaak, denkt ze. Dan gaan moeders in keukenkastjes zitten, doen vaders



boodschappen en kleine broertjes
rennen door de kamer. Ik vertel
lekker niks meer. En het liedje

zing ik ook niet. Alleen in mezelf,
zodat ze het niet kunnen horen.



Het is lente

Lieke zit nog steeds boos op haar
kamer als Sam binnenkomt.

‘Waar is jouw stok?’ vraagt hij.

‘Welke stok?’

‘Met die koekjes en die kip. Mag
ik die kip?’

‘Dat is geen kip,’ antwoordt

Lieke. ‘Dat is een broodhaan.’

Sam knikt en vraagt: ‘Waar is die
bloothaan?’

‘Broodhaan, suffie,’ zegt Lieke.

‘Die krijgen we op school. De
broodhaan moet boven op de
palmpaasstok en dan gaan we op
straat lopen en zingen.’

‘Wat zing je dan?’ vraagt Sam.

‘Dat zeg ik niet,’ antwoordt Lieke,
want ze wil nog steeds boos zijn.

‘Zing nou van de bloothaan,’
vraagt Sam. Hij vindt de liedjes
van Lieke altijd leuk.

‘Nee, ik ben boos.’

Sam gaat midden in de kamer

staan en begint keihard te zingen:
‘Bloothaan op een stok, bloothaan
op een stok. Kukelekukeleku.’
Lieke moet nu wel een beetje
lachen. ‘Zo’n raar liedje is het
niet! Ik zal het echte liedje zingen.’

Het wordt weer Pasen

eikoerei.

Over enen zondag

dan krijgen wij een ei...’

Dan horen ze ineens de stem van
mama, die zachtjes is
binnengekomen en meezingt:

‘Eén ei is geen ei,
twee ei is een half ei,
drie ei is een paasei.’

Lieke vergeet helemaal dat ze
kwaad was. Eindelijk kan ze nu
alles aan mama vertellen.